

Imploze

Jako štvaná zvěř, jež pobíhá sem a tam zmatená
Jako hořící keř, z jehož nitra se nese ozvěna
A ten hlas letí přes jezera, poušti a pak zmizí kdoví kam
Takový znatelný nejasný pocit mám

Jako štvaná zvěř, jež pobíhá sem a tam zmatená
Jako hořící keř, z jehož nitra se nese ozvěna
A ten hlas letí přes jezera, poušti a pak zmizí kdoví kam
Takový znatelný nejasný pocit mám

I kámen má svou slabinu a voda z něj skrz si najde cestu
A vítr s tím prachem se prohání od města k městu
Všechno, co známe, dennodenně dennočně podléhá erozi
A pokud se něčemu vydat, tak napospas implozi

Až se zkoncentruje na minimálním prostoru obří hustota
Poznáme doslova temná zákoutí života
Čas se zdánlivě zastaví na horizontu událostí
A konce nekonečně vzdálené se během okamžiku přemostí

Všechn hluk a viditelný praskot ztichne v němém povyku
Až dosáhneme bodu, odkud světlo nebude mít úniku
Ztratíme-li chuť hrát vesmírné divadlo, vědomi si, jak jsme nicotní a ubozí
Všechno ztichne v obrazově ohlušující implozi